

ת"פ 21527/10/13 - מדינת ישראל נגד ולריאן בניזדה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 21527-10-13 מדינת ישראל נ' בניזדה(אסיר)
תיק חיצוני:

בפני המאשימה
נגד הנאשם
כב' השופטת גלית ציגלר
מדינת ישראל - ע"י תביעות נתניה
ולריאן בניזדה - ע"י עו"ד רועי לנג

החלטה

1. נגד הנאשם הוגש כתב

אישום המייחס לו עבירות של החזקת סכין למטרה בלתי כשרה לפי סעיף 186 (א) לחוק והחזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

2. על פי המתואר בכתב

האישום, ביום 21.2.13 במהלך פעילות משטרתית, נצפה קטין זורק אבן לעבר חנות בנתניה שבה שהה באותה עת הנאשם, מבלי שהאבן פגעה בו. בהמשך, נצפה הנאשם יוצא מהחנות, שובר מספריים לשני חלקים

וכשאלו בידיו רדף אחר שני קטינים, שאחד מהם הוא הקטין שזרק את האבן. השוטרים שהבחינו במתרחש החלו לרדוף אחר הנאשם במטרה למנוע ממנו לפגוע בקטינים, ולאחר שהוא עוכב על ידם נמצאו על גופו חפצים שונים, ובהם שני חלקי המספריים וכרטיס זכאות לשירותים רפואיים שרשום על שם אדם אחר.

עפ"י העובדות כאמור, הוגש כתב האישום.

3. ב"כ הנאשם ביקש למחוק את כתב האישום טרם מענה, מחמת הגנה מן הצדק ואכיפה בירנית, כשלדבריו המאשימה נקטה בחוסר שוויון בעת שנמנעה מלעכב את הקטין במקום האירוע, ובחרה להגיש את כתב האישום רק כנגד הנאשם ולא כנגד הקטין, אשר הוא זה שזרק את האבן לעבר הנאשם.

4. ב"כ המאשימה טען מנגד

כי הנאשם והקטין אינם שווים, שכן חלקו של הנאשם באירוע - שלדברי השוטר לא נשקפה כל סכנה לחייו - הוא משמעותי יותר, והתנהגותו היא שאילצה את השוטרים לרוץ בעקבותיו ולבלום את מעשיו. עוד הוסיף ב"כ המאשימה, כי הקטין נחקר במשטרה ורק לאחר שעניינו נבדק, נמצא כי אין להעמידו לדין, ובנסיבות אלה וגם אם נפל פגם כלשהו בהתנהלות החקירה - אין הוא עולה כדי פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, וממילא לא מדובר באכיפת בררנית אלא באכיפה חלקית ומותרת, ויש לדחות את הבקשה.

5.

דוקטרינת ההגנה מן

הצדק מאפשרת ביטולו של כתב אישום כאשר הגשתו או בירורו אינם עולים בקנה אחד עם קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן.

בע"פ 2910/94 יפת ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 221, נקבע כי השימוש בדוקטרינה זו ייעשה במשורה ובמקרים נדירים, בהם התנהגות הרשות התובעת הינה התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם.

כך, בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 נקבע מבחן תלת שלבי לצורך החלת הדוקטרינה, שראשיתו בזיהוי הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של נאשם ובחינת עוצמתם - במנותק משאלת אשמתו או חפותו, לאחר מכן בחינת פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ובסוף בחינת האפשרות לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים, תוך הימנעות מביטולו של כתב האישום.

טענת האכיפה הבררנית חוסה תחת דוקטרינת ההגנה מן הצדק, כאשר בפסיקה נקבע שהיא תתקבל רק במצבים בהם קיים דמיון רלוונטי בין המבצעים או המעורבים בפרשה, ולאחר שיוכח כי החלטתה הבררנית של הרשות בהעמדה לדין נעשתה לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא, כשבשנים האחרונות הותוו בפסיקה שלושה שלבים ליישום הטענה: בשלב הראשון, תבחן קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית, בשלב השני יאובחנו מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית, הנובעת מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות, ואילו בשלב השלישי יבחן הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה את הטענה (בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע ואח', פ"ד נג(3) 289, 304; ע"פ 8551/11 יצחק כהן סלכני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)).

6. מהמתואר בעובדות כתב

האישום ובטענות המאשימה עולה, כי קיימים הבדלים שונים בין הנאשם לקטין, והם אינם בבחינת "שווים", ומעבר לכך שהם בקבוצות גיל שונות, הרי שגם חלקם באירוע הוא שונה, ולעומת מעשה זריקת האבן שכלל לא

פגעה בנאשם, ונמצא על ידי המאשימה כזניח וככזה שלא העמיד את הנאשם בסכנת חיים, הרי שהנאשם נקט במספר פעולות, הוא יצא מהחנות, שבר מספרים לשניים ורץ עם שני החלקים בידיו אחרי הקטין ואחרי קטין נוסף, עד כדי כך שמעשיו נראו מפחידים ואילצו את השוטרים לרדוף אחריו ולבלום אותו מחשש לפגיעה ממשית בקטינים.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת המאשימה לעכב את הנאשם במקום ולהגיש נגדו כתב אישום, במיוחד כאשר הובהר כי ההחלטה להעמידו לדין התקבלה לאחר חקירתו של הקטין. יצוין, שבכתב האישום נכלל גם אישום נוסף המייחס לנאשם עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב, ומשלא הצביע הנאשם על מניע פסול, שיקול זר או פגם אחר בהחלטות המאשימה - אני דוחה את טענותיו.

סיכומו של דבר - הבקשה למחיקת כתב האישום נדחית.

מענה יינתן במועד שנקבע, 2.2.15 בשעה 08:30.

המזכירות תמציא לב"כ הצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ה, 21 ינואר 2015, בהעדר
הצדדים.